

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης
Φυλῆς Ἀττικῆς

«Εὐχαριστήρια 2008»

πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν κ. Κυπριανοῦ

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α

Μέρος Α'. →

Ἑκκλησιαστικὴ Χοροψαλμωδία

1. - Εἴσοδος Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν,
Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου.
2. - «*Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα*».
3. - «*Θείας πίστεως τῇ φωταυγείᾳ*». Ἦχος γ΄.
Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.
4. - Στίχοι ἐκ τῆς ἀργῆς Δοξολογίας
Ἰακώβου Πρωτοψάλτου. Ἦχος α΄ τετράφωνος.
5. - «*Οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου...*». Ἐκ τοῦ μεγάλου Πολυελέου «*Δοῦλοι
Κύριον*». Μπαλασίου Ἱερέως. Ἦχος α΄.
6. - «*Αἰνεῖτε Αὐτὸν πάντες οἱ Ἄγγελοι Αὐτοῦ...*». Ἀργόν.
Ἰακώβου Πρωτοψάλτου. Ἦχος γ΄.
7. - Προσόμοια Ἑορταστικά.
«*ὦ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες...*». Ἦχος α΄.

Μέρος Β'. →

Ὁμιλία – «Χαιρετισμὸς» – Δῶρον

1. – Ὁμιλία Ἑόρτια:

«Γερόντισσα Κυπριανή.

Τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων ὁ Ἐπίγειος Ἄγγελος
(100 ἔτη: 1908 γέν.)».

2. – «Χαιρετισμὸς Εὐγνωμοσύνης».

Ἐκ μέρους τῆς Ἀδελφότητος τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων.

3. – Προσφορὰ δώρου εἰς τὸν ἑορτάζοντα Σεβασμιώτατον Πατέρα ἡμῶν κ. Κυπριανόν. Προσωπογραφία: «Ἡ Γερόντισσα Κυπριανή».

Μέρος Γ'. →

Χορωδία - Ὁρχήστρα

«Ἑλληνορθόδοξη Κληρονομία»

1. – «Θέλω ν' ἀνέβω στὰ ψηλά...». Συρτὸ Μυτιλήνης.

2. – «Τριανταφυλλιά μου κόκκινη».

Βάλτου Αἰτωλοακαρνανίας.

Ρυθμὸς ἐπτάσημος Καλαματιανός.

3. – «Μιά μικρὴ βαρκούλα», «Στὰ βαθυγάλαζα νερά σου».

Παραδοσιακὲς μελωδίες. Ρυθμὸς ἐπτάσημος.

4. – Ὁργανικὸ Λέσβου.

5. – «Τὸ πουλὶ τ' ἀπδόνη». Ἀμοργοῦ Κυκλάδων.

Μέρος Δ'. →

Ἀπαγγελία – Ταινία

1. – «Ἡ σταυρικὴ ὑπακοή».

(ἐκ τοῦ Βίου τῆς Ἁγίας Γεροντίσσης Κυπριανῆς).

2. – «Γερόντισσα Κυπριανή. Τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων ὁ Ἐπίγειος Ἄγγελος».

Ταινία παραγωγῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς.

Μέρος Ε'. →

Καταληκτῆρια

1. – Εὐχαριστίαι, χαιρετισμοί, εὐχαί.

2. – «Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα ἡμῶν...».

3. – Διανομὴ γλυκουσμάτων καὶ εὐλογιῶν.

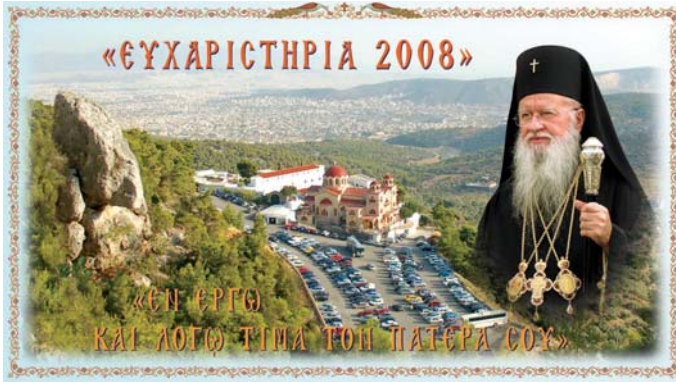
4. – «Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν...».

Τέλος

καὶ Θεῶ ἡμῶν

δόξα καὶ εὐχαριστία!

«Εὐχαριστήρια 2008»

Μέρος Α΄.

1. – Εἴσοδος Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν,
Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου.
2. – «Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα».
3. – Ἀπολυτίκιον.

Ἐπολυτίκιον τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θείας πίστεως, τῇ φωταυγείᾳ,
σκότος ἔλιπες, τῆς ἀσεβείας,
καὶ φωστὴρ τῆς ἀληθείας γεγένησαι·
ποιμαντικῶς γὰρ φαιδρύνας τὸν βίον σου,
Κυπριανὲ τῇ ἀθλήσει δεδόξασαι.
Πάτερ Ὅσιε, τὸν Κτίστην ἡμῖν ἰλέωσαι,
ὁμοῦ σὺν Ἰουστίνῃ τῇ θεόφρονι.

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Μεῖ ἰδιαίτερη χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη Σᾶς καλωσορίζουμε καὶ πάλι στὰ «*Εὐχαριστήριά*» μας.

Ἡ Ἐκδήλωση αὐτὴ ἔχει καθιερωθῆ ἀπὸ τὸ ἔτος 1976 ἀπὸ τὴν Ἀδελφότητά μας, ἐπὶ τῆ ὀνομαστικῆ ἑορτῆ τοῦ πνευματικοῦ μας Πατρὸς καὶ Καθηγουμένου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὁρωπού καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμότερα, διότι μὲ τὴν παρουσία Σας ἀπόψε τιμᾶτε γιὰ πολλοστὴ φορὰ τὸν πολυσεβαστο Γέροντα, Ὁδηγό, Πατέρα καὶ Μητροπολίτη μας, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀδελφότητά μας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.

Στὴν χαρμόσυνη αὐτὴ Ἐκδήλωσί μας, μετὰ ἀπὸ τριάντα δύο (32) ἔτη, ἀπουσιάζει γιὰ πρώτη φορὰ ὁ χριστοπόθητος Γέροντας καὶ Μητροπολίτης μας, λόγῳ ἀσθενείας.

Ἡ εὐχὴ του ὁμως εἶναι μαζί μας καὶ ἡ ἐν πνεύματι παρουσία του μᾶς παρηγορεῖ καὶ ἐνισχύει.

Ἐπικαλούμεθα ἐγκάρδια τὴν θερμὴν προστασία τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων μας, ἀλλὰ καὶ τὶς προσευχές Σας, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Προγράμματός μας, τὸ ὁποῖο ἄνοιξε ἡ Χορωδία μας μὲ τὸ Ἀπολυτίκιο τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.

Θὰ ἐπακολουθήσουν στίχοι ἐκ τῆς ἀργῆς Δοξολογίας, Ἰακώβου Πρωτοψάλτου, εἰς ἥχον πρῶτον τετράφωνον.

4. - Στίχοι Δοξολογίας.

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Τὰ «*Εὐχαριστήρια*», ἡ ἐτήσια αὐτὴ Ἐκδήλωσίς μας, εἶναι μία Ἑορτὴ ἢ ὁποῖα μᾶς βοηθεῖ νὰ συνειδητοποιήσουμε βαθύτερα, ὅτι ὅλοι μαζί, ἔμεῖς οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀποτελοῦμε μιὰ Οἰκογένεια, ἀποτελοῦμε τὸν Οἶκον Κυρίου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἀναπέμπουμε δοξολογίες καὶ εὐχαριστίες πρὸς τὸν Φιλάνθρωπο Θεὸ καὶ Πατέρα μας.

Ὁ μέγας Πολυέλεος, Μπαλασίου Ἱερέως, σὲ ἤχο πρῶτο, ὑπογραμμίζει τὴν μεγάλην αὐτὴ ἀλήθεια.

5. - *Πολυέλεος. «Οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου».*

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Ὁ Δοξολογικὸς καὶ Εὐγνώμων χαρακτῆρας τῶν «*Εὐχαριστηρίων*» μας τονίζεται ἐπίσης μὲ τὸ ἀργὸν «*Αἰνεῖτε Αὐτὸν πάντες οἱ Ἄγγελοι Αὐτοῦ...*», Ἰακώβου Πρωτοφάλτου, σὲ ἤχο τρίτο.

6. - «*Αἰνεῖτε Αὐτὸν πάντες οἱ Ἄγγελοι Αὐτοῦ...*».

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Θὰ ἀκολουθήσουν τὰ γνωστὰ Ἑορταστικὰ Προσόμοια: « *Ὡ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες...* » σὲ ἦχο πρῶτο.

Ποίημα καὶ ταπεινὴ προσφορὰ τῆς Ἀδελφότητός μας πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο Πατέρα καὶ Μητροπολίτη μας.

7. - Προσόμοια Ἑορταστικά.

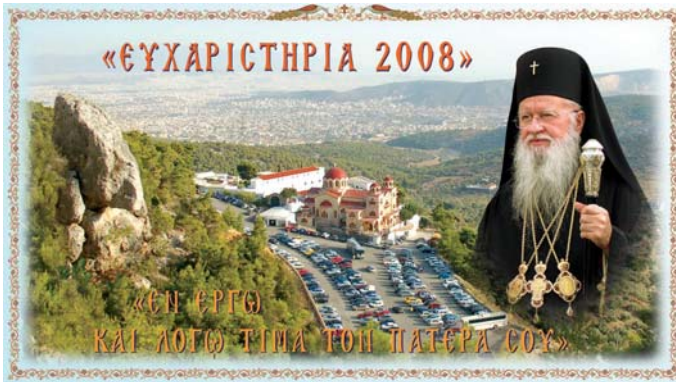
Προσόμοια Ἑορταστικά.

Ἦχος α΄.

Ὡ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες δράμετε ἅπαντες,
εὐχὰς τε καὶ δεήσεις ἀναπέμφωμεν δεῦτε·
σῶσον τὸν Πατέρα ἡμῶν ὁ Σωτήρ,
καὶ ἡμᾶς περιφροῦρησον,
σεπταῖς πρεσβείαις τοῦ θείου Κυπριανοῦ,
Ἰουστίνης τε θεόφρονος.

Ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ τίμα τὸν πατέρα σου,
ἵνα ἐπέλθῃ σοι εὐλογία παρ' αὐτοῦ.

Παντοβασίλισσα Κόρη σκέπε καὶ φύλαττε,
Πνευματικὸν Πατέρα καὶ σεπτὸν Ποιμενάρχην·
λύσον περιστάσεις τὰς λυπηράς,
καὶ τοὺς πόθους ἐκπλήρωσον,
ἵνα τῆς θείας πατρίδος ἐπιτυχῶν,
δι' ἡμᾶς θερμῶς προσεύχηται.

Μέρος Β'.

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Ευχαριστούμε θερμότατα την εκκλησιαστική μας Χορωδία, ή ό-
ποια μᾶς προετοίμασε, ὥστε – με τὴν χάρι τῆς προσευχῆς – νὰ
προσεγγίσουμε ὅσα θὰ ἐπακολουθήσουν.

Ἐφέτος ἔχουμε ἐπιλέξει ὡς θέμα τῆς καθιερωμένης ἐόρτιας Ὀμιλίας
τὴν ἀναφορά μας στὴν ἀγιασμένη προσωπικότητα τῆς ἀειμνήστου
Γεροντίσσης Κυπριανῆς.

Συμπληρώνονται ἑκατὸ (100) ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεώς της καὶ
θεωρήσαμε, ὅτι θὰ εἶναι πολὺ ἐποικοδομητικὸ νὰ ἀναφερθοῦμε στὸν
ἐπίγειο αὐτὸ Ἄγγελο τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων.

Παρακαλῶ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ὁρεῶν κύριο Κυπριανὸ
νὰ προσέλθῃ στὸ Βῆμα, γιὰ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἀδρομερῶς τὸν Βίο
τῆς φωτισμένης δούλης τοῦ Θεοῦ Κυπριανῆς Μοναχῆς.

1. – Ὀμιλητής. Πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας.

«Εὐχαριστήρια 2008»

Γερόντισσα Κυπριανὴ
Τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων
ὁ Ἐπίγειος Ἄγγελος
(100 ἔτη: 1908 γέν.)

*Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·
Ὀσιώτατοι Πατέρες καὶ Μητέρες·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·*

ΠΙΑΝΟΝΤΑΣ νὰ γράψω γιὰ τὴν ἀείμνηστη Μητέρα καὶ Γερόντισσα Κυπριανή, ἔχω τὴν αἴσθησι ὅτι εἰσέρχομαι σὲ ἕναν Μυστικὸ Κήπο, στὸν Κήπο τοῦ Ἁγαπημένου.

Ὁ Ἁγαπημένος, ὁ Σωτήρας μας Χριστός, μᾶς ἀγαπᾶ μὲ μία ἀγάπη, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν ἱερὸ Νικόλαο Καβάσιλα, ὡς «τρελλὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο».

Ὁ Θεός, ἂν καὶ παντοδύναμος, ἔχει μία *ἀδυναμία*: εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία Του γιὰ τὴν Εἰκόνα Του, γιὰ τὴν Δημιουργία Του.

Ὅπως μᾶς βεβαιώνουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ ἡ ταπεινὴ μας πεῖρα, «ὁ Θεὸς μπορεῖ τὰ πάντα, ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν ἄνθρωπο νὰ Τὸν ἀγαπᾶ».

Τότε ὅμως, ἀναδεικνύεται καὶ ἡ παντοδυναμία Του ἐν τῇ *ἀδυναμίᾳ* Του: ἡ Ἀγάπη Του ὁδηγεῖ Αὐτὸν στὸν Ζωοποιὸ Σταυρό, στὴν αὐτοεξουθένωσι, στὴν ἀνυποληψία, στὸν Ἄδη, στὸ Μυστήριο τῆς Σταυρωμένης Ἀγάπης, στὴν Νικητήρια Ἀδυναμία τοῦ Πάσχα.

Τὸ πλεόν μεγαλιώδες, τὸ ὁποῖο συμβαίνει ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο εἶναι τὸ νὰ ἀγαπᾶ καὶ νὰ ἀγαπᾶται.

«Ὁ Θεῖος Ἔρω», λέγει ὁ Ὅσιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος, «ἔκανε τὸν Θεὸ νὰ κατεβῇ στὴν γῆ, Τὸν ἔσπρωξε νὰ ἀφήσῃ τὴν κορυφὴ τῆς σιωπῆς Του».

Αὐτὴ ἡ κάθοδος τοῦ Θεοῦ μᾶς φανερῶνει τὸ Μυστήριο τῆς Ἀγάπης: «Καὶ ἔσται ὃν τρόπον εὐφρανθήσεται νυμφίος ἐπὶ νύμφῃ, οὕτως εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ σοὶ» (Ἠσ. ξβ´ 5. Ἡ χαρὰ τοῦ γάμου ὡς

εικόνα τῆς χαρᾶς ἀπὸ τὴν ἔνωσι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Λαοῦ Του/τῆς Ἐκκλησίας Του/τῆς Νύμφης Ψυχῆς).

Ὁ στενὸς δεσμὸς μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ὑπογραμμίζει τὴν Γαμήλια Μορφὴ κοινωνίας τους.

Τὸ ἄσμα Ἀσμάτων ἀποτελεῖ ἕναν ὕμνο στοὺς Μυστικοὺς Γάμους τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ καὶ τῆς Νύμφης ψυχῆς, ἡ ὁποία φλεγόμενη ἀπὸ τὸν θεῖο Ἔρωτα, ρίπτεται ὀρμητικὰ στὴν φωτεινὴ ἄβυσσο τῆς ἀγκάλης τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὴ ἡ Γαμήλια Κοινωνία, ἡ Ἐορτὴ τῆς Συνάντησης μὲ Ἐκεῖνον, τὸν Ἅγαπημένον, εἶναι τὸ κέντρο τῆς ὑπάρξεώς μας· καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ κλῆσις μας: μία τολμηρὰ πῆσις τῆς ἀνθρωπίνης καρδιάς, προκειμένου νὰ πλησιάσῃ τὴν θεῖα Καρδιὰ καὶ νὰ ἐνωθῇ μαζί Της μέσα στὴν ἄρρητη φτωχυσία τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Οἱ *πληγωμένοι* Φίλοι τοῦ Νυμφίου εἶναι συναγμένοι γύρω ἀπὸ τὴν Καρδιὰ τοῦ Θεανθρώπου. Ἴδου ὁ Κῆπος τοῦ Ἅγαπημένου!...

* * *

ΕΧΩ τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ καὶ εὐλογία νὰ ἀσχολοῦμαι γιὰ ἀρκετὰ χρόνια μὲ τὸν Βίο τῆς Γεροντίσης Κυπριανῆς, τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων τὸν Ἐπίγειο Ἄγγελο.

Τελικά, ἀναρωτιέμαι: ἦταν ἀνθρωπος ἢ Ἄγγελος;

Στὸν Κῆπο ὅμως τοῦ Ἅγαπημένου εἶναι συναγμένοι οἱ Φίλοι τοῦ Νυμφίου, οἱ ἐπίγειοι Ἄγγελοι καὶ οἱ οὐράνιοι Ἄνθρωποι...

Γύρω στὸ 1971 εἶχα τὴν ἰδιαίτερη χαρὰ νὰ γνωρίσω τὴν τότε Πηνελόπη Ἀλεξοπούλου καὶ μετέπειτα Γερόντισσα Κυπριανή.

Ἦταν τότε 63 ἐτῶν... Φαινόταν ὅμως πολὺ νεώτερη. Στὸ φωτεινὸ τῆς πρόσωπο ἦταν διάχυτη μία παιδικὴ ἀθωότητα. Τὸ μιλίχιο καὶ εὐγενικό τῆς μειδίαμα εἶχε κάτι τὸ ἀγγελικό. Τὸ σεμνὸ καὶ καθαρὸ βλέμμα τῆς ἦταν ἀντικατόπτρισμα μιᾶς καρδιάς ἀγνῆς καὶ εἰρηνικῆς. Τὰ λόγια τῆς, ταπεινὰ καὶ μετρημένα, μαρτυροῦσαν μία ὠριμότητα ἀσυνήθιστη.

Ζοῦσε τότε σὲ ἕνα μικρὸ διαμέρισμα στὴν Ἀθήνα. Ἐν τούτοις, ἡ καρδιά τῆς δὲν ἀναπαυόταν. Ἦταν σταθερὰ καὶ ἀμετακίνητα προσανατολισμένη στὴν ζωὴ τῆς ἀφιερώσεως στὸν Θεό.

Ἀπὸ τὸ 1908, τότε ποὺ γεννήθηκε στὸ Αἶγιο τῆς Πελοποννήσου, ὡς τὸ 1967 ποὺ συνταξιοδοτήθηκε, μία φλόγα θέρμαινε τὴν ἀγνὴ καρδιά τῆς: ὁ διακαῆς πόθος νὰ γίνῃ Μοναχὴ!...

Ἡ τόσο ἀνδρεία μέσα στὴν ταπεινώσί τῆς Πηνελόπη, κατὰ τὴν

διάρκεια τῆς ζωῆς της εἶχε διαπρέψει στὸ ἄθλημα τῆς θυσιαστικῆς προσφορᾶς.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον ἦταν τὸ πολυχρόνιο ἀγώνισμά της. Πάντοτε ὅμως μέσα στὴν ἀγία ἀτμόσφαιρα τῶν Μυστηρίων, τῆς προσευχῆς, τῆς ταπεινώσεως, τῆς ἀγνότητος.

Ἡ μακρὰ πείρα τὴν εἶχε διδάξει, ὅτι ὑπάρχουν πρῶτα οἱ ἀδελφοί μας καὶ κατόπιν ὁ ἑαυτός μας. Ἡ ὑψηλὴ κλήσις μας εἶναι νὰ ζοῦμε ἐν τῷ Θεῷ μαζί μὲ τοὺς ἀδελφούς μας καὶ χάριν τῶν ἀδελφῶν μας.

Αὐτὴ ἡ ἀγαπητικὴ κοινωνία μας μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Εἰκόνα Του ὁδηγεῖ τὴν ὑπαρξί μας στὸν ἀγιασμό καὶ τὴν θέωσι.

Τοιουτοτρόπως, μᾶς δίδεται τὸ πλήρωμα τοῦ προσώπου μας ἐν Χριστῷ.

Κανεὶς δὲν πηγαίνει στὸν Θεὸ μόνος του καὶ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του. Γιὰ τὸν Χριστιανό, ζωὴ πραγματικὴ σημαίνει **κοινωνία ἀγάπης**. **Ἀγαπῶ, ἄρα ὑπάρχω!**...

* * *

Η ΠΟΛΥ πρώιμη ὀρφάνεια τῆς ἔκοψε ἀμέσως τοὺς ἰσχυρότερους δεσμοὺς μὲ τὸν κόσμο καὶ τὴν πρόσκαιρὴ εὐτυχία του. Καὶ τὴν ἔστρεψε πρὸς τὰ ἄνω.

Δύο ἡμέρες μετὰ τὴν γέννησί της, ἡ μητέρα της ἀπέθανε. Μετὰ ἀπὸ τέσσερα χρόνια, ἐκοιμήθη καὶ ὁ πατέρας της.

Πάντοτε ἀντιμετώπιζε τὴν ἀπώλεια αὐτῶν τῶν προσφιλῶν της προσώπων χωρὶς παράπονο, μὲ ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη στὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ.

«Δὲν ξέρεις...», ἔλεγε ἀργότερα, «ἀγαποῦσα τόσο πολὺ τοὺς γονεῖς μου... Μπορεῖ αὐτὴ ἡ ἀγάπη νὰ μοῦ γινόταν ἐμπόδιο στὴν πνευματικὴ ζωὴ...».

Ἡ μικρὴ Πηνελόπη, μετὰ τὴν κοίμησι τῶν γονέων της, ἔμενε μαζί μὲ τὴν γιαγιά της. Αὐτὴ ἀνέθρεψε τὴν ὀρφανὴ ἐγγονὴ της μὲ ἀπεριόριστη στοργὴ καὶ ἀγάπη.

Ἡ γιαγιά ἐνεφύσησε στὴν καθαρὴ καρδιὰ τῆς παιδούλας τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ. Τῆς ἔγινε διδάσκαλος καὶ ὁδηγὸς στὴν εὐσέβεια, τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν μελέτη τοῦ θείου λόγου.

Ἡ μικρὴ ἦταν εὐτυχισμένη καὶ ἀναπαυμένη κοντὰ στὴν γιαγιά της. Τὴν εὐχαριστοῦσε πολὺ ἡ ἡσυχία καὶ ἡ παρθενικὴ ζωὴ.

Εἶχε τόσο εὐχάριστες ἐμπειρίες ἀπὸ τὴν συναναστροφὴ της μὲ τὴν στοργικὴ γιαγιά, ὥστε ὅταν πλέον ἦταν Μοναχὴ, ἀναπολοῦσε τὰ χρόνια ἐκεῖνα μὲ πολλὴ εὐγνωμοσύνη:

«'Εγώ, παιδί μου, ἀπὸ μικρὴ ἔμεινα ὀρφανή, ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν μ' ἄφησε... Βρέθηκε ἡ γιαγιά μου ἡ καλή, ἡ καθαρὴ, ποὺ μὲ προστάτευσε καὶ μὲ μεγάλωσε μέσα στὴν καθαρὴτητα, τὴν πολλὴ εὐσέβεια... Μοῦ ἔμαθε τὸ Εὐαγγέλιο, τὴν Καινὴ Διαθήκη, ποὺ εἶναι τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ... Ὡραιότερο βιβλίον δὲν ὑπῆρξε οὔτε θὰ ὑπάρξει... Ἐγώ, παιδί μου, ὅπου ἔβλεπα τὴν λέξι "Χάρις", τὴν ὑπογράμμιζα... Τὴν ἀγνότητα ἀπὸ μικρὴ τὴν ἀγάπησα, τὴν παρθενία... ὦ, Παρθενία!... Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο δῶρο ἀπὸ τὴν παρθενία... Νὰ εἶσαι καθαρὸς... Πόσο ὁ Θεὸς τὴν ἀγαπᾷ καὶ εὐαρεστεῖται καὶ χαίρεται γι' αὐτήν... Καὶ ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος ἦταν παρθένος, καθαρὸς... Πολὺ τὸν ἀγαπᾷ!... Ὅταν πέθανε ἡ γιαγιά μου, ἔκλαιγα, ἔκλαιγα συνεχῶς... Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν μ' ἐγκατέλειψε πάλι... Ἐλεγε: "Πότε, Κύριε;... Πότε, Θεέ μου, θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία μου;... Πότε θὰ γίνω Μοναχὴ;"...».

Γύρω στὸ 1922, ὅταν ἦταν περίπου 15 ἐτῶν, ἡ σχέσις τῆς Πηνελόπης μὲ τὴν Ἐκκλησίαν ἄρχισε νὰ γίνεται περισσότερο βαθειὰ καὶ συνειδητὴ.

Ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Χριστὸ μας ἦταν πλέον σταθερὴ καὶ ἀποφασιστικὴ... Πολὺ γρήγορα τὰ αἰσθήματά της ἦσαν ἀπολύτως ξεκάθαρα... Ἡ ἀποκλειστικότητα τοῦ θείου Ἐρωτος ἐκυρίευσε τὴν καλοπροαίρετη καρδιά της... Καὶ ἐβίωνε τὴν πνευματικὴ ἐγρήγορσι σὲ ἓνα ἀσυνήθιστα ὑψηλὸ ἐπίπεδο.

«Ἐνοιωθα», ἔλεγε ὡς Μοναχὴ πλέον, «ὅτι κρατοῦσα στὰ χέρια μου ἓνα μεγάλο δοχεῖο γεμᾶτο ξέχειλα ἀπὸ αἰσθήματα... Καὶ φοβόμουν πολὺ νὰ μὴν σκοντάψω... Εὐτυχῶς, βρέθηκε μπροστά μου ὁ Χριστὸς μας!... Καὶ ἔχυσα ὅλο τὸ δοχεῖο ἐπάνω Του!...».

Μία συνεχῶς αὐξανομένη ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστὸ μας φούντωνε μέσα της. Ὁ θεῖος Ἐρωτας ἦταν γιὰ τὴν ἐνάρετη παιδούλα ὁ σταθερὸς πλέον ὁδηγὸς της.

Ἡ εὐαίσθητη καρδιά τῆς Πηνελόπης καὶ ὁ πλοῦτος τῶν συναισθημάτων της ἔδιναν ἓναν αἰθέριο χαρακτήρα στὴν ὑπαρξί της. Φλεγόταν προσευχομένη... Δοξολογοῦσε φλεγόμενη... Ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου... Ἀνῆκε σὲ ἓναν ἄλλο κόσμον... Ἐτσι ἦταν σὲ ὅλη τὴν ζωὴ της ἡ εὐλογημένη...

Ὡς Μοναχὴ, ὡμολογοῦσε γιὰ τὰ παιδικὰ της χρόνια, ὅτι ὅταν ἐπήγαινε στὴν Ἐκκλησίαν, ἐνοιωθε τέτοια καὶ τόση ἀγάπη καὶ ἔνωση μὲ τὸν Κύριόν μας, ὥστε «οὔτε ἓνα φύλλον δὲν χωροῦσε ἀνάμεσα στὴν ἔνωση αὐτή!...».

Τὰ θεμέλια τοῦ πνευματικοῦ της οἰκοδομήματος ἦσαν πολὺ ἰσχυρά.

Ἐκ τὸ τότε ἀφωμοίωσε τὸ γνήσιο ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα. Σὲ ὅλη τὴν μακρόχρονη ζωὴ της, προσευχόταν μαζί με ὅλη τὴν Ἐκκλησία... «Σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις».

* * *

ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ τῆς δεκαετίας τοῦ ἔτους 20, ἡ ἀγνή καρδιά τῆς Πηνελόπης ποθεῖ ὅλο καὶ περισσότερο συνειδητὰ τὴν ἀφιερωμένη παρθενικὴ ζωὴ.

Στὸ *φούντωμα* τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ἰδεώδους συνέβαλαν καὶ τὰ κηρύγματα τοῦ Παναγιώτου Τρεμπέλα. Ὁ ἀείμνηστος εἶχε ἔλθει στὸ Αἴγιο γιὰ νὰ δονήσῃ καὶ ἐκεῖ τὸν ἄμβωνα καὶ τὶς καρδιὲς τῶν εὐσεβῶν μὲ τὶς γλαφυρότατες ὁμιλίαι του.

Τὰ ἐμπνευσμένα λόγια τοῦ χαρισματικοῦ ὁμιλητοῦ τυπώθηκαν βαθειὰ καὶ ἀνεξίτηλα στὴν εὐπλαστὴ ψυχὴ τῆς μικρῆς Πηνελόπης.

«Ἀπαλαὶ κόραι, αἱ ὁποῖαι ἐνίκησαν τοὺς τυράννους μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Ἐσταυρωμένου Σωτῆρος ἡμῶν...». Ἡ Ἄχραντος Θεοτόκος «κατεῖχε τὸν θησαυρὸν τῆς ἀγνότητος... Καὶ ἐγνώριζε νὰ διαφυλάττῃ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν προασπίζεται...».

Οἱ ἔντονες αὐτὲς ἀναφορὲς *ἀνεστάτωσαν* τὴν καρδιά τῆς Πηνελόπης. Ἀνέφλεξαν τὸν θεῖο Ἔρωτα ἀκόμη περισσότερο, καὶ στὸ ἐξῆς ἀποτελοῦσαν σύνθημα καὶ ὁδηγὸς της.

Σὲ ἡλικία 16-17 ἐτῶν συνδέθηκε μὲ τὶς ἐνάρετες ἀδελφές Ἀμαλία καὶ Μάρθα Φαραζουλῆ. Τὶς ἀγαποῦσε πολὺ. Αὐτὲς τὴν ὠδήγησαν καὶ τὴν ἐστήριξαν στὰ κρίσιμα ἐκεῖνα χρόνια. Καὶ ἐπηρεάσθηκε βαθύτατα ἀπὸ τὴν ἀφιερωμένη ζωὴ τους.

Μὲ τὸν καιρὸ, τὰ *σημεῖα* γιὰ τὴν Πηνελόπη αὐξάνονταν. Ὅλα ἔδειχναν ὅτι ἦταν ἡ *ἐκλεκτή*, προωριζόταν νὰ γίνῃ *σκεῦος* τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, θησαυροφυλάκιον τῆς Χάριτος.

Μὲ πολλὴ χάρι τὴν ἐστεφάνωναν δύο μεγάλες δωρεές: ἡ ἀγνότης καὶ ἡ ταπεινότης. Οἱ πολύτιμοι λίθοι τῆς πραγματικῆς καὶ αἰώνιας ὁμορφιάς. Οἱ ἀνταύγειες τοῦ θεοῦ κάλλους. Τὰ δῶρα Ἐκεῖνου, τοῦ Ἠγαπημένου, τοῦ μόνου Ἄγνου, τοῦ μόνου Ταπεινοῦ.

Θεοδίδακτῃ καθὼς ἦταν, ἀσκοῦσε τὴν ἱερὰ ἐργασία τῆς *Νήψεως* καὶ τῆς *Προσευχῆς* ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χρόνια, γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν ἀγνότητά της.

Ζοῦσε μὲ ἡσυχία, μελέτη καὶ αὐτοσυγκέντρωσι. Δὲν εἶχε ἀκόμη γνωρίσει τὴν *Εὐχὴν τοῦ Ἰησοῦ*, ἀλλὰ προσπαθοῦσε μὲ ἐπιμέλεια νὰ διαφυλάξῃ τὴν ἀκεραιότητά της κυρίως μὲ αὐτοσχέδιες προσευχάς.

Ἦταν ἀρκετὸ στὴν χαριτωμένη κόρη, ὅταν ἐμφανιζόταν ἡ *προβολή*

τοῦ πονηροῦ, νὰ ἐπικαλεσθῆ τὸν πολῦτιμο *θησαυρὸ* τῆς ἀγνότητός της, ὥστε νὰ ἀφανισθῆ ὁ κίνδυνος ἀμέσως:

«Τὴν ἀγνότητά μου!... Τὴν ἀγνότητά μου!... Τὴν ἀγνότητά μου!...».

Ἐμάστιζε τοὺς πολεμίους μὲ τὴν νοερὰ ἐπίκλησι τοῦ *θησαυροῦ* της...

Ἐπίσης, ἡ Πηνελόπη ἐβίωνε τὴν θεία δωρεὰ τῆς ταπεινώσεως μὲ τέτοια ἐπίγνωσι, σοφία καὶ ὠριμότητα, ποὺ αἰφνιδίαζε.

Ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς ἐφηβείας εἶχε ἤδη μία βαθειὰ αὐτογνωσία. Τὴν ἀσφαλῆ αὐτὴ καὶ μακαρία ὁδὸ τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς θεογνωσίας.

Ἡ Πηνελόπη ὅμως ποθοῦσε νὰ γίνῃ Ἀσκήτρια... Καὶ ἡ ζωὴ τῆς Ἀσκήσεως ἀπαιτεῖ καὶ τὴν ἀρετὴ τῆς ἀνδρείας, τὴν ὁποία καλλιεργοῦσε μὲ ἰδιαίτερη ἐπιμέλεια.

Ὁ συνδυασμός, σὲ μιὰ κοπέλλα ἀδυνάτου κράσεως, τῶν δύο μεγάλων χαρισμάτων τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης, προκαλεῖ ἐκπληξί καὶ θαυμασμό.

Ἦταν εἰρηνικὴ καὶ ταπεινὴ, ἐνῶ ταυτόχρονα τὴν διέκρινε ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ὑπομονή. Μὲ μία εὐγενικὴ γενναιοψυχία, ἀντιπαρατασσόταν πάντοτε στὴν ρίζα ὅλων τῶν παθῶν, τὴν φιλαυτία.

Ἀπὸ τὰ πρῶϊμα χρόνια ὡς τὴν δύσι τῆς ζωῆς της, διακρινόταν γιὰ τὸ ὕψος τῆς αὐταπαρνήσεως, τὴν αὐστηρότητα στὸν ἑαυτὸ της, τὴν θυσιαστικὴ προσφορά, τὴν ὑπομονὴ σὲ ὅλα.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὴν παιδαγωγοῦσε ἀπὸ μικρὴ μὲ ποικίλες δοκιμασίες· ἐν τούτοις, δὲν κυριευόταν ἀπὸ τὸ παράπονο ἢ τὴν φιλαυτη καὶ μικρόψυχη ἐνασχόλησι μὲ τὸν ἑαυτὸ της. Ἀντιθέτως μάλιστα.

Θεωροῦσε τὶς δοκιμασίες ὡς θωπεῖες τῆς θείας ἀγάπης. Ἦσαν στολίδια ἀνεκτίμητα στὸ νυφικὸ πέπλο τῆς ψυχῆς της, ὥστε νὰ εἰσέλθῃ μὲ τὸ κατάλληλο ἔνδυμα γάμου στοὺς *Γάμους τοῦ Ἀρνίου*.

Ἦταν συγκολονιστικό, ὅταν τὴν ἐπλημμύριζε ἡ βαθειὰ συγκίνησις, διότι ὁ Κύριός μας, ὅπως ἔλεγε, *καταδεχόταν νὰ ἀσχολῆται μαζί της!...*

* * *

ΜΕΣΑ στὸ κλίμα τῆς βαθειᾶς αὐτῆς πνευματικότητος καλλιεργήθηκε ἡ τρισχαριτωμένη Πηνελόπη ὡς τὰ 37 της χρόνια.

Ἡ θεία Φιλανθρωπία τὴν εἶχε προετοιμάσει ἀρκετὰ γιὰ τὸ ἐπόμενο μεγάλο βῆμα. Μέχρι τώρα ἐξασκοῦσε μὲ ἐπίγνωσι καὶ συνέπεια τὴν ἀγνότητα καὶ ταπεινῶσι. Εἶχε ἔλθει ὅμως ἡ ὥρα νὰ ἐκδηλωθῆ πλοῦσις τὸ χάρισμα τῆς ὑποποιοῦ ἀγάπης.

Ὁ μυστικὸς Νυμφίος τῆς Χριστὸς θὰ ἔθετε στὸ πνευματικὸ τῆς διάδημα τὸν τρίτο πολύτιμο λίθο.

Τὶς ἐπόμενες δύο δεκαετίες ἢ ἐνάρετη ὀρφανὴ τοῦ Αἰγίου θὰ ἔφθανε σὲ ὑψηλὰ ἐπίπεδα. Θὰ ὠρίμαζε πνευματικὰ μέσα στὶς *ῥῶδινες* τοῦ διακονήματος τῆς ἀγάπης.

Τὸ 1945 ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ σπουδάσῃ Νοσηλεύτρια στὸν Ἑλληνικὸ Ἑρυθρὸ Σταυρὸ...

Ἡ Πηνελόπη, μὲ εὐλάβεια καὶ δάκρυα στὰ μάτια, ἀσπάσθηκε γιὰ τελευταία φορὰ τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ τῶν γονέων τῆς. Αἰσθανόταν ὅτι ἔπαιρνε τὴν εὐχή τους γιὰ μία μεγάλη καὶ πολυσήμαντη *Ἔξοδο*.

Προσευχήθηκε στὸν Θεὸ νὰ τὴν προστατεύῃ. Ἐπικαλέσθηκε τὴν βοήθεια τῆς Παναγίας τῆς Τρυπητῆς. Προσκύνησε τοὺς Ἁγίους Ταξιάρχες, τὴν Ἑνορία τῆς. Χαιρέτησε τὸ ἀγαπημένο τῆς *ἡσυχαστήριον* καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Πρωτεύουσα.

Μετὰ τὴν τριετῆ φοίτησί τῆς, τὸν Μάιο τοῦ 1948 ἄρχισε ἡ κανονικὴ τῆς ὑπηρεσία, ὡς Διπλωματούχου Ἀδελφῆς, στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑρυθροῦ Σταυροῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀπεχώρησε, ὡς Τμηματάρχης Β΄, τὸ 1967.

Ὅταν μία ψυχὴ διψᾷ τὸν Χριστὸ μας, τότε Ἐκεῖνος θὰ τὴν *μεθύσῃ* μὲ τὴν Ἀγάπη Του. Ἡ θεία αὐτὴ *μέθη* ὁδηγεῖ σὲ μία ἀπελευθέρωσι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας. Δὲν ζοῦμε πλέον ἐμεῖς. Ζῆ μέσα μας ὁ Χριστός. Καὶ στὸ ἔξῃς, μαζὶ μὲ τὸν Χριστό, ζοῦμε γιὰ τοὺς ἄλλους. Ζοῦμε ἐκ-στατικά, θυσιαστικά, σταυρικά.

Ἡ πολυ-χαριτωμένη Πηνελόπη, *μεθυσμένη* κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Νυμφίου τῆς, ἀξιοποίησε στὸ ἔπακρο τὴν διακονία τῆς στὸ Νοσοκομεῖο.

Ἀφιερώθηκε αὐτο-θυσιαστικά, ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιαστικά, στὸ ἔργο τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Γι' αὐτὴν, ὁ ἀσθενὴς ἦταν ἡ Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρος μας. Κάθε προσφορὰ στὸν πονεμένο ἀδελφὸ τῆς ἀποτελοῦσε προσφορὰ στὸν Κύριό τῆς. Ἐπομένως, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ καλύτερη καὶ ἀνώτερη καὶ πληρέστερη προσφορὰ.

Δὲν ἐλθσιμονοῦσε οὔτε στιγμὴ, ὅτι ἡ ὀδυνηρὴ *Ἔξοδος* ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο τῆς Αἶγιο ἦταν ταυτοχρόνως μία ἔξοδος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς, χάριν τῆς σταυρικῆς ὑπακοῆς γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Εἰκόνας Του.

Ἡ εὐλογημένη Νύμφη τοῦ Χριστοῦ ἔλαμπε μέσα στὸ φῶς τῆς ἀγάπης ὄλο καὶ περισσότερο. Καθὼς ἡ ὑποποιὸς ἀγάπη τὴν ὠδηγοῦσε πλησιέστερα στὸν Νυμφίό τῆς, ἡ πνευματικὴ τῆς ὁμορφιὰ αὐξανόταν.

Μία ἀγγελικὴ ἀθωότης ξεχειλίζει τὸ εἶναι της καὶ ἦταν διάχυτη στὴν μορφή της. Φαινόταν πολὺ νεώτερη ἐνῶ πλησίαζε τὰ 60...

Ὁ θεοποιὸς ἀγάπη, ὁ τρίτος πολύτιμος λίθος στὸ πνευματικὸ της διάδημα, εἶχε καταστήσει τὴν καθαρὴ καρδιά της πηγὴ τῶν μυστηρίων τοῦ *Καινοῦ Αἰῶνος*.

* * *

ΓΥΡΩ στὸ 1970, τὰ διαδοχικὰ στάδια τῆς *Ἐξόδου* εἶχαν ἤδη ὀλοκληρωθῆ. Ἡ χριστοσφράγιστη Πηνελόπη στὴν ἐπίπονη πορεία της εἶχε ὡς ὁδηγὸ της τὴν Ὀλόφωτη Νεφέλη, τὴν Θεομητορικὴ Ἀντίληψι.

Ἦταν πλέον ἔτοιμη νὰ εἰσέλθῃ στὴν *Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας*, νὰ σκηνώσῃ ἐν τόπῳ ἀγίῳ, ἐν γῆ θαυμαστῇ. Ὡς εὐσκιόφυλλο καὶ καρποφόρο δένδρο, θὰ μεταφυτευόταν ὀριστικὰ *παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων* τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας.

Πλησίον της θὰ εὔρισκαν γνήσια τροφή καὶ παραμυθητικὴ δροσιὰ πολλὰς ψυχές, ἐνῶ ἡ ἴδια θὰ ἔφθανε στὴν κορυφὴ τῆς πνευματικῆς ὀριμότητος.

Ὁ Φιλάνθρωπος Κύριός μας χρειαζόταν τὴν ἀγνὴ δούλη Του γιὰ τριάντα ἀκόμη χρόνια.

Τὸ 1971 ἐγνώρισε τὸν πολυσέβαστο Γέροντά μας καὶ ἔθεσε τὸν ἑαυτὸ της ὑπὸ τὴν πνευματικὴ του καθοδήγησι.

Τὸ 1973, ὡς Μοναχὴ Κυπριανή, ἐγκαταστάθηκε στὸ νεόδμητο Ἑσυχαστήριον τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων στὶς Ἀφίδνες Ἀττικῆς.

Μέχρι τῆς ὀσιακῆς Κοιμήσεώς της, στὶς 15 Φεβρουαρίου 2000, ἡ θεοχαρίτωτη Γερόντισσα Κυπριανὴ διήνυσε μία ὀλοφώτεινη πορεία. Χρειαζέται ἓνα ἰδιαίτερο βιβλίον γιὰ τὸ διάστημα αὐτό. Ἴσως, σὲ ἄλλη εὐκαιρία νὰ ἀναφερθοῦμε διεξοδικὰ στὴν ζωὴ τῆς Γεροντίσσης ὡς Μοναχῆς καὶ Καθηγουμένης, διότι τώρα ὁ χρόνος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει.

Πάντως, *ἐμαθήτευσεν παρὰ τοὺς πόδας* τοῦ ἐπίσης χριστοσφράγιστου Γέροντός μας, τοῦ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ, ἦταν ἡ πλέον πιστὴ καὶ γνήσια πνευματικὴ του θυγατέρα καὶ ἀνεδείχθη κυρίως καὶ ἀληθῶς τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων ὁ Ἐπίγειος Ἄγγελος.

Εἶθε ἡ σκέπη τῶν θεοπειθῶν προσευχῶν Της νὰ μᾶς προστατεύῃ ὅλους καὶ νὰ δίδῃ στὸν ἀσθενοῦντα Γέροντά μας εἰρήνην, ἐνίσχυσι καὶ παρηγορία.

Εὐχαριστῶ!

† Ὁ Ὡρεῶν Κυπριανὸς

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Εὐχαριστοῦμε θερμὰ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ὁρεῶν κύριο Κυπριανό, διότι μᾶς βοήθησε νὰ γνωρίσουμε τὴν ἀγγελικὴν πράγματι προσωπικότητα τῆς Γεροντίσσης Κυπριανῆς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, Σᾶς ἐνημερώνουμε ὅτι ὁ τάφος τῆς Ἁγίας Γεροντίσσης, εὐρισκόμενος στὸ Μοναστηράκι της, ἔχει καταστῆ τόπος παρηγορίας καὶ ἐλπίδος γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς.

* * *

■ Τὸ Πρόγραμμά μας συνεχίζεται.

Οἱ Ὁσιώτατες Μοναχὲς τῆς Ἀδελφότητος τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, γνήσια πνευματικὰ τέκνα τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ, ἐπιθυμοῦν νὰ ἀπευθύνουν ἕναν «Χαιρετισμὸ Εὐγνωμοσύνης» πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο Πατέρα μας, στὶς προοπτικὲς τῆς ἀποψινῆς μας Ἐκδηλώσεως.

Παρακαλῶ τὴν Ὁσιολογιωτάτη Γερόντισσα Σεραφεῖμα νὰ προσέλθῃ στὸ Βῆμα.

2. - «Χαιρετισμὸς Εὐγνωμοσύνης».

«Εὐχαριστήρια 2008»

Χαιρετισμὸς Εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους τῆς Ἀδελφότητος τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων

(6.10.2008)

Εχω τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ τὴν στιγμὴ αὐτὴ νὰ ἐκπροσωπῶ τὴν Ἀδελφότητά μας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων, καὶ ἔχω κληθῆ νὰ ἀπευθύνω ἕναν *Χαιρετισμὸ Εὐγνωμοσύνης*, ἕναν *Ἀγγελικὸ Χαιρετισμὸ*, πρὸς τὸν πολυσέβαστο Πνευματικὸ μας Πατέρα καὶ Μητροπολίτη μας...

Ἄλλὰ, ὁ πολυχαρίτωτος καὶ χριστοπόθητος Πατέρας μας δὲν εἶναι ἐφέτος ἐδῶ μαζί μας στὴν τόσο ωραία καὶ ἱστορικὴ γιὰ τὸ Μοναστήρι μας αὐτὴ Ἐκδήλωσι.

Δὲν θὰ μοῦ ἦταν ποτὲ δυνατὸν νὰ διανοηθῶ ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς Ἀδελφότητός μας, ἡ ὁποία ξεχύνεται ὀρμητικὰ ἀπὸ τὶς καρδιές μας, θὰ ἐκφραζόταν ἀπόντος τοῦ εὐεργέτου μας, τοῦ Κτήτορος τῆς Μονῆς μας, τοῦ Πνευματικοῦ Πατέρα καὶ Γέροντος τῆς πνευματικῆς μας Μητέρας καὶ Γερωντίσεως μας Κυπριανῆς.

Μᾶς παρηγορεῖ ἡ ἀλήθεια, ὅτι τὸ πνεῦμα Του καὶ ἡ εὐλογία Του εἶναι πάντοτε μαζί μας. Εἶναι ἐδῶ καὶ τώρα, ἀπόψε, καὶ χαίρεται χαρὰν μεγάλην, διότι τιμοῦμε τὴν Ὁσιωτάτη πνευματικὴ Του θυγατέρα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν 100 ἐτῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς Της.

Ἡ λύπη μας ἡ τόσο δικαιολογημένη μετριάζεται καὶ ὑποχωρεῖ ἀπὸ τὴν ἐν Χριστῷ χαρὰ, τὴν ὁποία ἀπόψε μᾶς μεταγίζουσι τὰ τόσο πολύτιμα καὶ ἀναντικατάστατα Πρόσωπα τοῦ Σεβασμιωτάτου Πατέρα μας καὶ τῆς Ὁσιωτάτης Μητέρας μας.

Ὁ Πατέρας μας, πρὶν ἀπὸ σαράντα περίπου χρόνια, ἔδωσε σάρκα καὶ ὀστά στοὺς ἱεροὺς πόθους τῆς Μητέρας μας, οἱ ὁποιοὶ κατέφλεγαν τὴν ὕπαρξί της ἐκ νεότητος Αὐτῆς.

Ἡ Γερόντισσά μας ἔλαβε τὸ χάρισμα νὰ εἶναι Μητέρα, διότι εἶχε ἕναν Πατέρα. Καὶ ἐμεῖς γεννηθήκαμε ὡς πνευματικὲς θυγατέρες ἀπὸ τὴν Μητέρα μας, ἀλλὰ διὰ μέσου τοῦ θεοπόθητου Πατέρα μας.

Ὁ Πατέρας μας ἦταν καὶ εἶναι ἡ πηγὴ τῶν εὐλογιῶν· καὶ ἡ Μητέρα μας ἦταν καὶ εἶναι τὸ ἤρεμο ποταμάκι ποὺ σκύβουμε γιὰ νὰ ξεδιψάσουμε.

Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 2000 ἡ ψυχὴ Της φτερούγισε πρὸς τὸν Νυμφίον Της Χριστὸ ἀμέριμνη, διότι εἶχε τὴν πεποίθησι, ὅτι δὲν μᾶς ἄφηνε ὀρφανές, ἀλλὰ στὰ χέρια τοῦ πνευματικοῦ μας Πατέρα.

Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τὴν βιώνουμε ἤδη ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη.

Καὶ τώρα ἀπὸ τὴν κλίνη τῆς ἀσθενείας ὁ φιλόστοργος Πατέρας μας συνεχίζει νὰ δίνῃ σάρκα καὶ ὅστ᾽α στοὺς ἱεροὺς πόθους τῶν ψυχῶν μας.

Ζοῦμε δηλαδὴ ἓνα Μυστήριον...

Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἀπευθύνω στὸν χριστοπόθητο Γέροντα καὶ Εὐεργέτη μας τὶς ἐγκάρδιες εὐχαριστίες μας γιὰ τὰ ἀμέτρητα δῶρα καὶ χαρίσματα τῆς ἀγάπης Του, γιὰ τὴν καθοδήγησι καὶ τὴν ἐπιείκειά Του, γιὰ τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ Του, γιὰ τὴν τόση φροντίδα τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς πρὸς ἐμᾶς ἐξ ὀνόματός Του...

Στὸ σημεῖο αὐτό, ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ ἐκφράσω ἰδιαιτέρως στὸν Θεοφιλέστατο Κυπριανὸ τὶς εὐγνώμονες εὐχὲς τῆς Ἀδελφότητος μας ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ Του ἑορτῇ καὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἀρχιερωσύνης Του.

Τελειώνοντας, εὐχόμεθα ὀλοψύχως καὶ ταπεινῶς, Ἁγίε Πατέρα καὶ Μητροπολίτα μας, ἡ Παναγία Μητέρα μας καὶ Κυρία τῶν Ἀγγέλων, καὶ οἱ Ἁγιοὶ μας Κυπριανὸς καὶ Ἰουστῖνα νὰ ἐπιδαφιλεύουν στὴν ψυχὴ Σας εἰρήνη, ἐνίσχυσι καὶ οὐράνια παρηγορία, καὶ νὰ μᾶς χαρίσουν τὴν ποθητὴ ὑγεία Σας.

Ἡ δὲ πολύτιμη πατρικὴ Σας εὐχὴ εἶθε νὰ μᾶς σκεπάζῃ καὶ νὰ μᾶς στηρίξῃ ἰσοβίως στὰ ἴχνη τῆς ἀειμνήστου ἀγίας Μητέρας μας.

Ἐσφαλα συγχωρέστε με!

† Σ.Μ.

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Εὐχαριστοῦμε θερμὰ τὴν ἀγαπητὴ ἐν Χριστῷ ἀδελφὴ μας Σεραφεῖμα Μοναχὴ, ἡ ὁποία μᾶς συνεκίνησε μὲ τὸν συνδιασμὸ τῆς φιλοπατορίας καὶ φιλομνητορίας της.

Ὁ Κύριός μας νὰ εὐλογῇ τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, ὥστε νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἀποτελῇ φυτώριο ἀγιότητας, πρὸς δόξαν Θεοῦ.

* * *

Ἐφθασε ἡ στιγμή νὰ προσφέρουμε στὸν ἐορτάζοντα Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας τὸ καθιερωμένο μας δῶρο.

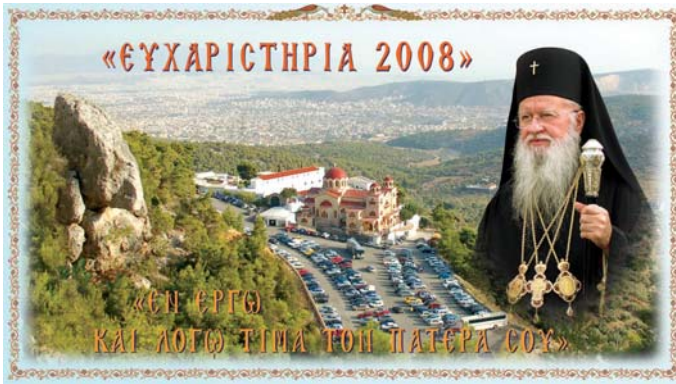
Εἶναι εὐγνώμων καρπὸς τοῦ Ἀγιογραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, μὲ τὴν βοήθεια καὶ καθοδήγησι τοῦ Ἀγιογραφείου τῆς Μονῆς μας.

Παρακαλῶ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Γαρδικίου νὰ παρουσιάσῃ τὸ δῶρο.

3. - *Παρουσίασις καὶ προσφορὰ δώρου.*

Προσωπογραφία: «Ἡ Γερόντισσα Κυπριανή».

Μέρος Γ'.

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Ήδη εισερχόμεθα, με την βοήθεια του Θεού, στο τρίτο Μέρος του Προγράμματός μας.

Η Χορωδία και Όρχηστρα «*Έλληνορθόδοξη Κληρονομιά*» θα μᾶς παρουσιάσει, όπως κάθε χρόνο, δημοτικά τραγούδια και οργανικούς σκοπούς.

Τὸ ὄραμα τῆς Ἁγιότητος μᾶς παραπέμπει «*στὰ ψηλά*». Ὁ θαυμαστός Βίος τῆς Γεροντίσσης Κυπριανῆς εἶναι ἕνας δείκτης πρὸς «*τὰ ψηλά*».

Αὐτὸ μᾶς θυμίζει καὶ τὸ συρτὸ τῆς Μυτιλήνης «*Θέλω ν' ἀνέβω στὰ ψηλά...*».

1. - «*Θέλω ν' ἀνέβω στὰ ψηλά...*».

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Ἄν τὸ κάλλος τῆς φύσεως ἔχη ἀναγωγικὸ χαρακτῆρα, μᾶς ἀναβιβάζει δηλαδὴ στὸ οὐράνιο κάλλος, πόσο πρέπει νὰ μᾶς βοηθῇ στὴν ἀνάβασι αὐτὴ τὸ πνευματικὸ κάλλος τῆς ἀρετῆς, ὅπως τῆς Γεροντίσσης Κυπριανῆς;

«*Τριανταφυλλιά μου κόκκινη*», Βάλτου Αἰτωλοακαρνανίας, ρυθμὸς ἐπτάσημος Καλαματιανός.

2. - «*Τριανταφυλλιά μου κόκκινη*».

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Ἡ θάλασσα καὶ οἱ βαρκοῦλες μᾶς ὑπενθυμίζουν τὸ μεγάλο ταξίδι πρὸς τὸ Λιμάνι τῆς Ζωῆς, τὸν Παράδεισο.

Μὲ τὴν βαρκοῦλα τῆς Ἀγιότητας, ἡ ἀείμνηστος Γερόντισσα Κυπριανὴ διέσχισε τὴν παραγμένη θάλασσα τοῦ βίου καὶ ἔφθασε στὴν ἤρεμν ἀγκάλῃ τοῦ Νυμφίου τῆς Χριστοῦ.

«Μιὰ μικρὴ βαρκοῦλα», «Στὰ βαθυγάλαζα νερά σου», Παραδοσιακὲς μελωδίες, ρυθμὸς ἐπτάσημος.

3. - *Παραδοσιακὲς μελωδίες.*

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Ἵργανικὸ Λέσβου.

4. - *Ἵργανικὸ Λέσβου.*

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Θὰ κλείσουμε τὸ μουσικὸ μέρος τοῦ Προγράμματός μας μὲ μία παραδοσιακὴ μελωδία.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, εὐχαριστοῦμε θερμότατα τὴν Ὁρχήστρα καὶ Χορωδία μας «Ἑλληνορθόδοξη Κληρονομιά», ἡ ὁποία ἔχει συσταθῆ καὶ λειτουργεῖ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολι Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς.

Ἡ παρουσία τῆς, στὶς διάφορες Συνάξεις μας, ἀποτελεῖ μία πνευματικὴ μαρτυρία καὶ ταυτοχρόνως συμβάλλει στὴν ἀναζωογόνησι καὶ συνέχεια τῆς εὐωδιαστῆς πολιτισμικῆς μας Κληρονομιάς.

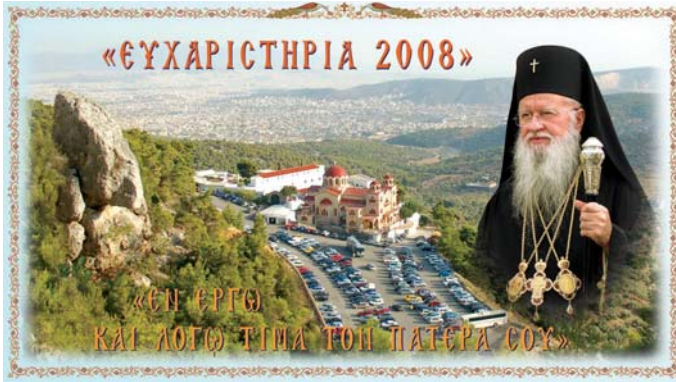
* * *

Τὸ μελωδικὸ κελάνδημα τοῦ ἀπδονιοῦ μᾶς μεταφέρει καὶ πάλι στὴν ὁμορφιὰ τῆς Ἀγιότητας.

Ἡ ἀείμνηστος Γερόντισσα Κυπριανὴ ἦταν πράγματι ἓνα ἀπδόνι τῆς Χάριτος.

Ἡ γλυκύτητα τοῦ λόγου τῆς καὶ τοῦ ἤθους τῆς ἦσαν παροιμιώδεις.
«Τὸ πουλὶ τ' ἀπδόνι». Ἀμοργοῦ Κυκλάδων.

5. - *«Τὸ πουλὶ τ' ἀπδόνι».*

Μέρος Δ'.

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Στὸ Τέταρτο Μέρος τῶν «*Εὐχαριστηρίων*» μας θὰ ἀκούσωμε ἕνα μέρος ἀπὸ τὸν Βίο τῆς Ἁγίας Γεροντίσσης Κυπριανῆς.

Εἶναι ἕνα μικρὸ κεφάλαιο ἀπὸ τὸ Δεύτερο Μέρος τοῦ Βίου της, μὲ τίτλο «*Ἡ Σταυρικὴ Ὑπακοή*».

Παρακαλῶ τὸν ἀγαπητὸ ἐν Χριστῷ καὶ ἀξιότιμο Καθηγητὴ κύριο Ὁνούφριο Σῶχο νὰ μᾶς ζωντανέψῃ τὸ πολυ-ωφελὲς αὐτὸ κεφάλαιο.

1. - *Ἀπαγγελία κ. Ὁνουφρίου Σώχου.*

«Εὐχαριστήρια 2008»

Ἡ Σταυρική Ὑπακοή

Ἡ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΠΗΝΕΛΟΠΗ ὠλοκλήρωσε τὶς σπουδὲς τῆς στὶς 30 Ἀπριλίου τοῦ 1948...

Τὴν ἐπομένη, 1η Μαΐου, ἄρχισε ἡ κανονικὴ ὑπηρεσία τῆς ὡς Διπλωματούχου Ἀδελφῆς στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς φοιτήσεώς τῆς, κατὰ τὴν πρακτικὴ μάλιστα ἐξάσκησι, ἦταν ἄμεση καὶ φανερὴ ἡ θεία ἐπέμβασις στὴν ἐπίλυσι τῶν δύο δυσκολιῶν τῆς.

Ὁ φόβος γιὰ τὶς ἀρρώστιες ἐξαφανίσθηκε... Ἀλλὰ καὶ ἡ συνεχῆς ἐπικοινωνία τῆς μὲ τοὺς ἰατροὺς, τοὺς νοσοκόμους καὶ ἰδίως μὲ τοὺς ἀσθενεῖς, δὲν διετάρασσε τὸν λογισμό τῆς.

Παρέμεινε τότε καὶ διεφυλάχθη μέχρι τέλους τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἀκέραη... Μία λαμπάδα λευκὴ καὶ καθαρὴ ἐνώπιον τοῦ Νυμφίου τῆς... Ἐκαιγε μόνο γιὰ χάρι Του... Ἡ φλόγα τῆς ποτὲ δὲν τρεμόσβησε ἀπὸ ρεύματα κοσμικὰ καὶ ἐμπαθῆ.

Ἦταν πράγματι ἓνα διπλὸ θαῦμα γιὰ τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἐγκάρδια ὑπακοή τῆς.

Ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ ἐμπειρία, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ὠδήγησε τὴν σοφὴ Πηνελόπη νὰ γίνῃ σοφώτερη... Στὸ νέο στάδιο τῆς ζωῆς τῆς θὰ ἐνεβάθυνε ἀκόμη περισσότερο στὸ μέγα Μυστήριον τῆς Ὑπακοῆς...

Θὰ τῆς ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ ἀσκηθῆ σταθερὰ πλέον στὴν ἀγιοτόκο ὑπακοή καὶ νὰ βιώσῃ χάριν αὐτῆς ἀκόμη καὶ σταυρικὲς στιγμὲς τῆς.

Ἡ ὑπακοή θὰ τὴν ἀνεβίβαζε... Ἡ ἀγάπη θὰ τὴν ὑπερύψωνε... Καὶ ἡ ταπείνωσις θὰ τὴν προστάτευε.

Ἡ ΓΝΗΣΙΑ καὶ συνεπῆς ὑπακοή εἶναι τὸ κατ'ἐξοχὴν ἡρωϊκὸ ἄθλημα... Πληττει καίρια καὶ ἀναιρεῖ τὸ δεινὸ πάθος τῆς φιλαυτίας.

Ὁ ὑποτασσόμενος ἐν γνώσει ἐπιλέγει τὴν ἀναβίβασι στὸν Σταυρό... Ὅλες οἱ ἅγιες ἀρετὲς ὀδηγοῦν τὸν ἀθλητὴ μέχρι τοῦ Σταυροῦ... Ἡ ὑπακοή ὅμως συσταυρώνει αὐτὸν μὲ τὸν Σωτῆρα μας καὶ τὸν καθιστᾷ κοινωνὸ τῆς Μεγάλῃς Ὑπακοῆς Του στὸν Πατέρα.

Ἡ φωτισμένη Πηνελόπη, στὴν προοπτικὴ πάντοτε τοῦ Ὁράματός τῆς, ἐπεδίωκε νὰ ἐξασκῆ ἓνα εἶδος ὑπακοῆς πέρα ἀπὸ τὶς στενὲς καὶ

ρηχὲς κοσμικὲς ἀντιλήψεις... Τὴν συγκινοῦσε ὁ τρόπος τῆς ὑπακοῆς τῶν Μοναχῶν.

Ἐποτασσόταν ὄχι μόνο ἐξωτερικὰ καὶ τυπικὰ, ἀλλὰ ἐσωτερικὰ καὶ οὐσιαστικὰ... Ἐκεῖ ἄλλωστε ἐγκρατεῖται ἡ θεραπευτικὴ δρᾶσις τῆς ὑπακοῆς: στὴν πλήρη ἀπάρνησι τοῦ ἑαυτοῦ μας, τοῦ θελήματός μας, τῆς γνώμης μας, τῆς ἀπόψεώς μας... Τὸ *οἰκείολεκτον*, ἡ αὐτοεκτίμησις, ἡ αὐτοεμπιστοσύνη, ἡ αὐτοδικαίωσις καὶ ὅλα τὰ συγγενῆ πάθη (αὐταρέσκεια, αὐτοἔπαινος, αὐτοθαυμασμός, ἀνθρωπαρέσκεια...) σταυρώνονται καὶ νεκρώνονται, προκειμένου νὰ ζήσει μέσα μας ὁ Χριστός μας.

Βεβαίως, ἦταν ἀνέκαθεν ἄνθρωπος τῆς ὑπακοῆς... Τώρα ὁμως εἰσέρχεται στὸ στάδιο τῆς πνευματικῆς ἐνηλικιώσεως... Συνειδητοποιεῖ μὲ βαθεῖα σύνεσι τὶς διαστάσεις τοῦ θεοπαράδοτου αὐτοῦ Μυστηρίου.

Βιώνει τὴν ἔλ-λογη ὑπακοή.

Ἐπεξεργάζεται τὸ κάθε τι μέσα στὴν ἀγνή καρδιά της... Τὸ ἐντάσσει στὶς ἄρρητες βουλὲς τοῦ Θεοῦ... Ἔτσι, εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ διδάσκη ἐμπειρικὰ τὶς Ἀδελφὲς στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό: «Ὅλα εἶναι μέσα στὸ θεῖο σχέδιο... Ὁφείλουμε νὰ τὰ ἀποδεχώμεθα μὲ πίστι στὸ ἀγαθὸ θέλημα τοῦ Κυρίου... Ἐμεῖς δὲν γνωρίζουμε τὸ συμφέρον μας... “Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου;... Ἡ τίς σύμβουλος Αὐτοῦ ἐγένετο;...”».

«Θὰ πᾶμε κόντρα στὸν Θεό;...», ἐρωτοῦσε ἡ σοφὴ Πηνελόπη καὶ συμπλήρωνε μὲ ἀπλότητα: «Κουμάντο στὸν Θεὸ θὰ κάνουμε;...».

Αὐτὴ ἡ τόσο πνευματικὴ θεώρησις τῶν πραγμάτων καὶ τῶν καθημερινῶν γεγονότων στὸ νοσοκομειακὸ περιβάλλον ἀνέπτυξε μέσα της ἀκόμη περισσότερο τὴν συγγενῆ μὲ τὴν ὑπακοὴ ἀρετὴ τῆς ἀνδρείας.

Στὶς ποικίλες ἀντιξοότητες ἦταν κυριολεκτικὰ *βράχος*... Ὅλες οἱ Ἀδελφὲς τὴν ἐθαύμαζαν καὶ ὠμολογοῦσαν ὅτι ὁ τρόπος ποὺ ἀντιμετώπιζε κάθε δυσκολία ἦταν *ἄλλο πρᾶγμα!*...

Στὴν προσπάθειά της γιὰ τὴν *καλογερικὴ ὑπακοή*, ψυχολογοῦσε τοὺς ὑπευθύνους καὶ προϊστάμενους: ὅ,τι ἐπιτρεπόταν μὲν, ἀλλὰ δὲν τοὺς πολυ-ἄρεσε, τὸ ἀπέφευγε.

Ἐπισκέψεις στοὺς συγγενεῖς... Συναντήσεις μὲ συγγενεῖς στὸ Νοσοκομεῖο... Αἴτησις γιὰ κάποια εἰδικὴ ἄδεια... Ἀπαίτησις νὰ ἀποδεσμευθῆ/ἐλευθερωθῆ στὴν κανονικὴ ὥρα ἀπὸ τὴν ἐργασία...

Αὐτὰ καὶ ἄλλα σχετικὰ ἦσαν γιὰ τὴν Πηνελόπη εὐκαιρίες ἀσκήσεως στὴν αὐταπάρνησι, στὴν βαθύτερη καὶ οὐσιαστικώτερη ὑπακοή... Τὴν ἔλ-λογη ὑπακοή...

Εἶχε ἐπίγνωσι τί ζητοῦσε... Καὶ ἤθελε νὰ παραμείνῃ μαζί μὲ τὸν Χριστό μας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ... Ἐκεῖ προγευόταν τὶς ἀνταύγειες τῆς Μεταμορφώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

ΤΟ ΕΤΟΣ 1950 ή ήρωϊκή Πηνελόπη ἄρχισε νὰ ἔχη αἰμορραγίες...

Προσπάθησε γιὰ μερικὸς μῆνες νὰ τὸ ἀποκρύψη... Ἡ εὐλογημένη ἐντροπὴ τὴν συγκρατοῦσε στὰ ὄρια τῆς σεμνῆς σιωπῆς...

Ἡ κατάστασις ὁμως ἐπιδεινώθηκε τόσο πολὺ, ὥστε τὰ συμπτώματα ἐκδηλώθηκαν καὶ τὴν ἐπρόδωσαν: ὑψηλὸς πυρετός, ἀδυναμία μεγάλη...

Μετὰ τὶς σχετικὲς ἐξετάσεις, ἀποφασίσθηκε νὰ γίνῃ τὸ συντομώτερο ἐγχείρησις.

Ὁ ἀρμόδιος Καθηγητῆς, γιὰ πρακτικὸς λόγους, ἐπρογραμματίισε τὴν ἐπέμβασι στὸ Μαιευτήριον τοῦ Νοσοκομείου... Παρήγγειλε στὴν Πηνελόπη νὰ προβῆ στὶς ἀπαραίτητες ἐνέργειες...

Τὸ πρᾶγμα ὁμως δὲν ἦταν τόσο ἀπλό... Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ ἱατροῦ στοίχισε πολὺ στὴν ἀγνὴ δούλη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ σεβασμὸς τῆς γιὰ τὸ γάμο ἦταν μεγάλος... Ἡ ἀγάπη τῆς γιὰ τὶς καλὲς οἰκογένειες καὶ τὰ παιδάκια ἦταν εἰλικρινῆς... Τὸ ἄγρυπνο ὄμμα τῆς ψυχῆς τῆς ἔβλεπε πάντοτε πολὺ πέρα ἀπὸ τὰ συνήθως φαινόμενα: πῶς ὁμως θὰ συνεδύαζε τὴν φυλακὴ τοῦ νοῦ, τῆς φαντασίας, τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν αἰσθήσεων μὲ ὅσα τυχὸν θὰ ἀντιμετώπιζε στὸ Μαιευτήριον;!...

Διατηροῦσε πάντοτε σὲ ὑψηλὸ ἐπίπεδο τὴν προσοχὴ καὶ τὴν ἐγρήγορσι... Ἦθελε τὴν ὑπαρξί τῆς, ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ νὰ εἶναι ἄμεμπτη καὶ παρθενικὴ ἐνώπιον τοῦ Νυμφίου τῆς... Γιὰ τὴν ἀγάπη Του ἦταν ἀπόλυτη. Τὰ πάντα ἔπρεπε «νὰ αἰχμαλωτίζωνται εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ»...

Καὶ ὁμως! Θὰ ἔπρεπε νὰ παραμείνῃ, γιὰ ἀρκετὲς μάλιστα ἡμέρες, σὲ ἓνα περιβάλλον τόσο ἀντίξοο... Καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ τὰ προετοιμάσῃ ὅλα!...

Ἡ δοκιμασία ἦταν πράγματι μεγάλη...

Ἐν τούτοις, ὑποτάχθηκε!...

Ἐζήτησε ἀπὸ τὴν Προϊσταμένη τὴν ἄδεια, γιὰ νὰ εἰσαχθῆ στὸ Μαιευτήριον.

«Μά, δεσποινὶς Ἀλεξοπούλου», ἐξέφρασε τὴν ἀπορία τῆς αὐτῆς, «δὲν βλέπω τὸν λόγο νὰ πᾶτε ἐκεῖ... Γιατί νὰ μὴν ἐγχειρισθῆτε ἐδῶ, στὸ περιβάλλον Σας;...»

Ἡ Πηνελόπη δὲν ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ... Δὲν τὴν ὑποσκέλισε ἡ παρρησία, ἡ αὐτοδικαίωσις, οὔτε ἡ δίκαιη ἐπιθυμία τῆς νὰ ἀποφύγῃ τὸ Μαιευτήριον... Στάθηκε ταπεινὰ καὶ προσευχόταν γιὰ τὴν συνέχεια.

«Ἀφοῦ ὁμως τὸ παρήγγειλε ὁ Κος Καθηγητῆς...», συμπλήρωσε ἡ Προϊσταμένη μὲ φανερὴ στενοχώρια...

Τελικά, ἡ εἰσαγωγή κανονίσθηκε γιὰ τὴν ἐπόμενη ἐβδομάδα.

Στὸ δωμάτιό της ἡ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ γονατίζει καὶ προσεύχεται... Δὲν ζητεῖ νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸν Σταυρό... Δὲν παρακαλεῖ νὰ ἀποφευχθῇ τὸ *πικρὸ ποτήριον*, οὔτε νὰ ἀλλάξουν οἱ βουλὲς καὶ τὰ προγράμματα τῶν Προϊσταμένων της...

Τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμεῖ εἶναι νὰ ταυτισθῇ τὸ θέλημά της μὲ αὐτὸ ποὺ ἐπιτρέπει ὁ Θεός...

«Κυριέ μου καὶ Θεέ μου, Σὲ ἰκετεύω θερμά... Κάνε με νὰ θέλω αὐτό, τὸ ὅποιο Σὺ ἐπιτρέπεις νὰ θέλουν ἐκεῖνοι!...».

Ξαφνικά, μία φοβερὴ κρίσι αἱμορραγίας ἐκδηλώνεται!... Στὸ δωμάτιο, στὸ διάδρομο τὸ αἷμα τρέχει ἄφθονο...

Μεταφέρεται ἐπείγοντως στὸ πλησιέστερο χειρουργικὸ τμήμα τοῦ Νοσοκομείου καὶ ἐγχειρίζεται ἀμέσως.

Ἦταν καρκίνος καὶ μάλιστα πολὺ προχωρημένος... Εἶχε κυριολεκτικὰ *σαπίσει*... Οἱ ἰατροὶ ἔκαναν ὅ,τι τὸ καλύτερο.

Ὅταν συνῆλθε κάπως, μετὰ ἀπὸ ὀλίγες ἡμέρες, τῆς ἔδωσαν ἕξι μῆνες ἄδεια γιὰ ἀνάρρωσι... Κατόπιν, τῆς ὠρίσθηκε διακριτικὰ ἓνα τρίωρο πρόγραμμα ἐργασίας... Δὲν εἶχε ἐλπίδες νὰ ζήσει... Ἐπρεπε ὅμως νὰ μὴν τὸ καταλάβῃ. Νὰ μὴν ἐπηρεασθῇ ψυχολογικά.

Ἦταν 42 ἐτῶν...

Ἐν τούτοις, τὰ προγνωστικὰ τῶν ἰατρῶν διεψεύσθησαν.

Ὁ Κύριος εἶχε σφραγίσει τὴν εὐλογημένη δούλη Του. Ἦταν προωρισμένη...

Ἡ ὠρίμανσις προχωροῦσε σταδιακὰ μέσα ἀπὸ τὶς δοκιμασίες τοῦ χειμῶνος... Ἡ ἄνοιξις θὰ ἀκολουθοῦσε... Καὶ τὸ θέρος, οἱ εὐχυμοὶ καρποὶ θὰ ἦσαν ἔτοιμοι γιὰ νὰ θρέψουν καὶ νὰ στηρίξουν ψυχές.

* * *

ΜΕΧΡΙ τῆς ὀσιακῆς κοιμήσεώς της, μετὰ ἀπὸ πέντε δεκαετίες (!), ποτὲ δὲν ἐλησμόνησε τὴν τραγικὴ ἐκείνη περιπέτεια...

Δὲν ἦταν μιὰ συναισθηματικὴ ἀναπόλησις... Κάθε ἄλλο.

Ἡ καρδιά της πλημμύριζε ἀπὸ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν λατρευτὸ της Νυμφίο.

Τὴν εἶχε λυτρώσει ἀπὸ τὴν δοκιμασία τοῦ Μαιευτηρίου μὲ τόσο ἐκπληκτικὸ τρόπο, ἐνῶ ἀγωνιζόταν νὰ θέλῃ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο τὸ θέλημά Του.

Ἐπίσης, δὲν ἐπέτρεψε νὰ φύγῃ τόσο πρόωρα ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτῆ, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐκπληρωθῇ ὁ διακαὴς πόθος της: νὰ λάβῃ τὸ Ἅγιο καὶ Ἀγγελικὸ Σχῆμα τῶν Μοναχῶν... Νὰ λάμψῃ μέσα στὴν ὁμορφιὰ τοῦ *Μυστικοῦ Γάμου* της...

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Εὐχαριστοῦμε ἐγκάρδια τὸν Καθηγητὴ κύριο Ὀνούφριο Σῶχο, γιὰ τὴν πράγματι χαρισματικὴ ἀπαγγελία τοῦ τόσο κατανυκτικοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου ἐκ τοῦ Βίου τῆς Ἁγίας Γεροντίσσης Κυπριανῆς.

* * *

■ Ἡ Ἱερὰ Μονή μας εἶχε τὴν ιδιαίτερη εὐλογία νὰ παραγάγῃ ἐφέτος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑκατὸ ἐτῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τῆς Γεροντίσσης Κυπριανῆς, μία σύντομη ταινία.

Κείμενο, λόγος, μουσικὴ καὶ εἰκόνα συνθέτουν μὲ ἐντυπωσιακὴ ἁρμονία ἓνα ποίημα.

Ὅλη ἡ ζωὴ τῆς ἀείμνηστης ἦταν πράγματι ἓνα ποίημα.

2. – *Ταινία.*

«Εὐχαριστήρια 2005»

Γερόντισσα Κυπριανή Τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων ὁ Ἐπίγειος Ἄγγελος

*«Στὴ μνήμη σου συνάξαμε,
ἀμυγδαλιᾶς τὰ ἄνθη,
καὶ ἤρθαμε νὰ ψάλλουμε
ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ βᾶθη...»*

*Μειδιάμα τῆς Ἄνοιξης,
ἦταν τὸ πρόσωπό σου,
τὰ κρίνα τῆς ἀγνότητος,
χρῦσιζαν μεσ' τὸ φῶς σου...»*

ΗΤΑΝ ἡ δεκάτη πέμπτη Φεβρουαρίου τοῦ 2000...

Ξημερώνοντας τὴν ἡμέρα αὐτή, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἡ Γερόντισσα Κυπριανή. Μετέστη πρὸς τὸ ἀνέσπερο Φῶς ἡ Ὅσιωτάτη Καθηγουμένη τῆς Γυναικείας Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων στὶς Ἀφίδνες Ἀττικῆς.

Μαζὶ μὲ τοὺς ἐξόδιους ὕμνους καὶ τὸ μοσχοθυμίαμα, οἱ ἀνθισμένες ἀμυγδαλιές ἔστρωναν κι αὐτὲς μὲ τὰ λευκὰ ἄνθη τοὺς τὴν Μακαρία Ὅδο, ἐνῶ ἡ ἀγνή ψυχὴ τῆς Εὐλογημένης ἔκανε τὰ τελευταία βήματα γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Ἠγαπημένο.

Ἡ γαλήνη τῆς φύσης ἀντιφέγγιζε τὴν μυστικὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ Μέλλοντος Αἰῶνος... Σ' αὐτὸν ἀνήκε ἤδη ἡ θεο-χαρίτωτη Μητέρα Κυπριανὴ ὀλοκληρωτικά.

* * *

Η ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ Κυπριανή, ὁ ἐπίγειος αὐτὸς Ἄγγελος, σὲ ὅλη τὴν μακρόχρονη ζωὴ τῆς ἦταν ἀθόρυβη, σὰν ξένη καὶ περαστικὴ...

Τόπος ὅμως φανέρωσης Ἐκεῖνου...

Τόπος θεοφάνειας...

Τόπος, ὅπου ἡ Ἁγιότητα γίνεται Ποίηση καὶ Ὡδὴ στὸν Ἠγαπημένο.

* * *

ΕΙΔΕ τὸ φῶς τῆς ζωῆς στὸ Αἶγιο, στὶς 30 Νοεμβρίου τοῦ 1908.

Ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἔδειχνε μὲ τὸ χεράκι της τὸν οὐρανὸ καὶ ἔλεγε: «**Ἡ εὐτυχία μου εἶναι ἐκεῖ ἄνω!**».

Ἡ πρώϊμη αὐτὴ αἴσθησις γιὰ τὴν αἰώνια εὐφροσύνη ἦταν ἀσφαλῶς μία δωρεὰ τοῦ Θεοῦ.

Μία μυστικὴ φλόγα ἔκαιγε μέσα της... Μέχρι ποῦ ἀφιερώθηκε στὴν Μοναχικὴ Ζωή, σὲ ἡλικία 65 ἐτῶν, ἡ φλόγα αὐτὴ δὲν τὴν εἶχε ἀφήσει νὰ συνάψει τὸν ὅποιοδήποτε φίλαυτο δεσμὸ μὲ τὸν κόσμον.

Εἶχε διαρκῆ τὴν αἴσθησις, ὅτι ἀνῆκε ἀποκλειστικὰ στὸν μοναδικὸ Νυμφίον της Χριστό... Ἀναζητοῦσε πάντοτε τὸν *Δρόμον τῶν Ἀσκητῶν*...

Τὴν ἐστεφάνωναν δύο μεγάλες δωρεές: ἡ ἀγνότης καὶ ἡ ταπείνωσις... Οἱ πολῦτιμοὶ αὐτοὶ λίθοι τῆς αἰώνιας ὁμορφιάς... Τὰ δῶρα Ἐκείνου, τοῦ μόνου Ἄγνου, τοῦ μόνου Ταπεινοῦ.

Καὶ ἐβίωνε τὴν πνευματικὴ ἐγρήγορσις σὲ ἓνα ἀσυνήθιστα ὑψηλὸ ἐπίπεδο...

Ἐλεγε ἀργότερα: «**Ἐνοιῶθα, ὅτι κρατοῦσα στὰ χέρια μου ἓνα μεγάλο δοχεῖο γεμᾶτο ξέχειλα ἀπὸ αἰσθήματα... Καὶ φοβόμουν πολὺ νὰ μὴν σκοπιάσω... Εὐτυχῶς, βρέθηκε μπροστὰ μου ὁ Χριστὸς μας!... Καὶ ἔχουσα ὅλον τὸ δοχεῖο ἐπάνω Του!**».

* * *

ΕΝΑΣ τρίτος πολῦτιμος λίθος προστέθηκε στὸ πνευματικὸ της διάδημα μὲ τὴν διακονία της ὡς ἀφιερωμένης Νοσοκόμου.

Ἀπὸ τὸ 1945, στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ στὴν Ἀθήνα, ἡ ἀγνή καὶ ταπεινὴ δούλη τοῦ Θεοῦ, ἡ τότε Πηνελόπη Ἀλεξοπούλου, ἐπὶ μία περίπτου εἰκοσαετία, ἦταν ὁ Φύλακας Ἄγγελος ὄλων.

Ὡς τὸ 1967, ὅταν ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία της, ὡς Τμηματάρχης Β', παντοῦ καὶ πάντοτε ἔδινε προτεραιότητα στὸ χάρισμα τῆς Ἀγάπης... Συνεχῶς ἔτοιμη, μὲ τὸ φωτεινὸ της μειδίαμα, γιὰ νὰ φέρῃ ἓνα οὐράνιον μῆνυμα, νὰ μεταβάλλῃ τὴν λύπη σὲ αισιοδοξία, τὴν ἀνησυχία σὲ γαλήνη...

Ἐπίγειος Ἄγγελος... Οὐράνιος ἄνθρωπος... Ἀγρυπνῆ, ἀνέμενε τὸν γλυκύτατον Νυμφίον της... Τὸ λάδι στὸ λυχνάρι της ποτὲ δὲν λιγόστευε...

Ἀλλὰ, καὶ ὁ Νυμφίος ἀνέμενε τὴν τελικὴ καὶ πλήρη Ἀφιέρωσις τῆς Νύμφης Του, ἐνῶ αὐτὴ πλησίαζε τὰ 60...

* * *

Ἡ Μεγάλῃ Ἀναμονῇ τῆς χριστοφώτιστης Πηνελόπης τὴν προετοίμασε γιὰ τὴν Ἔρημον, τὸ ἰσόβιον Ὅραμά της.

Τὸ ἔτος 1971, συνδέθηκε πνευματικὰ μὲ τὸν Ἀρχιμανδρίτη καὶ μετέπειτα Μητροπολίτη Ἰωρρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανό... Ἐπὶ τριάντα χρόνια, μέχρι

τῆς ὀσιακῆς Κοιμήσεώς της, ὁ Γέροντας καὶ Ὁδηγός της ἦταν πλέον ὁ Μυσταγωγός της στὴν πολυπόθητη Μοναχικὴ Πολιτεία.

Τὸ 1973, ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Πηνελόπη ἔλαβε τὴν πρώτη μοναχικὴ κουρὰ καὶ ὠνομάσθηκε Κυπριανὴ Μοναχή... Καὶ τὸν Μάιο τοῦ ἔτους αὐτοῦ ἐγκαθίσταται πλέον στὸ νεόδμητο Ἡσυχαστήριον τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, στὶς Ἀφίδνες Ἀττικῆς... Τὸ 1982 ἐνθρονίζεται ὡς Καθηγουμένη, σὲ ἡλικία 74 ἐτῶν.

Ἡ ἀπελευθερωτικὴ δύναμη τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸ τὴν ἀποξένωνε ἀπὸ κάθε τι κοσμικόν, τῆς ἔδινε τὴν ἐλευθερία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, τὴν μυστικὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στὴν τελευταία αὐτὴ περίοδο τῆς ζωῆς της *ὁ λύχνος τίθεται ἐπὶ τὴν λυχνίαν...* Ἀνοίγει τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς καρδιᾶς της καὶ μὲ πολλὴ ταπείνωση καὶ ἀγάπη εἰρηνεύει τὶς ψυχὰς γύρω της.

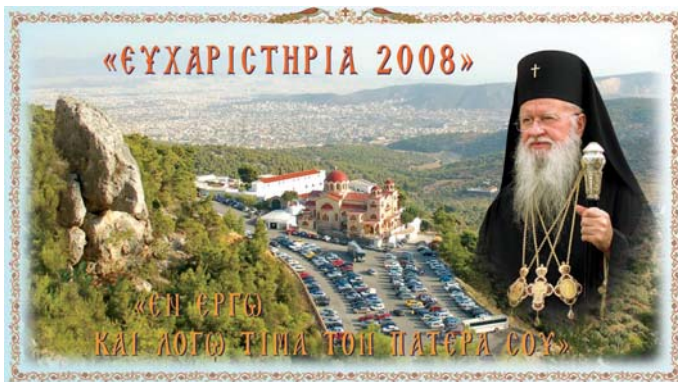
Ὁ Θεῖος Παράκλητος εἶχε σκηνώσει στὴν καθαρὴ ὑπαρξὴ της.... Ἔτσι, ὁ εὐχυμὸς λόγος της στάλαζε στὶς ψυχὰς τῶν Προσκυνητῶν τὴν δροσιὰ τῆς θερμῆς ἐμπιστοσύνης στὸν εὐσπλαγχνὸ Θεὸ καὶ τὴν Πρόνοιάν Του.

Στὰ μάτια τῆς Γερόντισσας Κυπριανῆς, ἔβλεπες τὴν ζωὴ της, τὴν Ζωὴ τοῦ Ἁγαπημένου.

Ὅπως παρατήρησε μία ἐπισκέπτριά της Μονῆς:

«Τὰ μάτια τῆς Μητέρας εἶναι ἓνα παράθυρον ἀνοικτὸ πρὸς τὸν Οὐρανόν...».

30.8.2008 ἐκ. ἡμ.

Μέρος Ε΄.

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

1. Μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας καὶ τὴν βοήθεια τῶν Ἁγίων Προστατῶν μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, τὸ Πρόγραμμά μας ἔχει φθάσει στὸ τέλος του.

Ἡ Μοναστική μας Ἀδελφότης ἀπευθύνει γιὰ ἄλλη μία φορὰ θερμὲς καὶ ἐγκάρδιες εὐχαριστίες πρὸς ὅλους τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μας, οἱ ὅποιοι καὶ πάλι ἐφέτος μᾶς ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους.

Ἰδιαίτερα εὐχαριστοῦμε, τόσο τοὺς παρόντας, ὅσο καὶ τοὺς ἐπιστρέφαντας ἤδη στὶς πατρίδες τους, ἀγίους Ἀρχιερεῖς, οἱ ὅποιοι ἦλθαν καὶ ἐφέτος ἀπὸ διάφορες χῶρες τοῦ ἐξωτερικοῦ (Ρουμανία, Βουλγαρία, Οὐκρανία, Ἀμερική, Ἰταλία, Σουηδία), καὶ στοὺς ὁποίους προσωπικὰ ἀναφερθήκαμε κατὰ τὴν Πανήγυρι τῆς Μονῆς μας.

- Ἐπίσης, εὐχαριστοῦμε καὶ ὅλους τοὺς Κληρικούς, τοὺς Μοναχοὺς καὶ τὶς Μοναχές, ποὺ εἶναι ἐδῶ ἀπόψε καὶ ἀντιπροσωπεύουν τὶς Ἐνορίες καὶ τὶς Μοναστικές μας Ἀδελφότητες ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξωτερικό.

- Ἐκφράζουμε τὴν ἐγκάρδια εὐγνωμοσύνη μας καὶ πρὸς τὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, ἡ ὁποία – ἐκτὸς τῶν ἄλλων – ἐμόχθησε καὶ στὸ μεταφραστικὸ ἔργο, γιὰ τὴν ταυτόχρονη ἀπόδοσι τῆς ἀποφινῆς μας Ἐκδηλώσεως στὰ Ρουμανικά, Ἀγγλικά, Ἰταλικά καὶ Ρωσικά, ὥστε νὰ παρακολουθῆται καὶ ἀπὸ τοὺς ἀλλοδαποὺς φιλοξενουμένους μας.

- Δὲν θὰ πρέπει βεβαίως νὰ λησμονήσω νὰ εὐχαριστήσω καὶ τοὺς παρισταμένους ἀξιότιμους πολιτικούς ἄρχοντας, γιὰ τὴν μέχρι τώρα

συμπαράστασί τους καὶ τοὺς προτρέπουμε νὰ συνεχίσουν, ὥστε μὲ τὸν τρόπο τους νὰ συμβάλλουν καὶ αὐτοὶ στὴν εἰρηνικὴ συνεργασία τῶν λαῶν καὶ τὴν ὑπέρβασι τῶν ἀνθρωπιστικῶν κρίσεων.

- Τέλος, εὐχαριστοῦμε καὶ πάλι ὅλους γενικῶς τοὺς παρισταμένους, οἱ ὅποιοι ἐτίμησαν τὰ «*Εὐχαριστήρια*» ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ Μητροπολίτου μας, γιὰ τὸν ὁποῖο νὰ προσεύχωνται, ὥστε νὰ ἔχῃ μία αἰσία ἔκβασι ἢ δοκιμασία τῆς ὑγείας του.

- Στὴν ἔξοδο, ὅπως πάντοτε, θὰ δοθοῦν σὲ ὅλους διάφορες εὐλογίες, καθὼς καὶ ἓνα *Ἀναμνηστικό*: τὸ ἀντίτυπο τῆς προσωπογραφίας τῆς Γεροντίσσης Κυπριανῆς, ἡ ὁποία προσεφέρθη ἀπόψε στὸν πνευματικὸ μας Πατέρα.

* * *

2.- «*Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα ἡμῶν...*».

3.- *Διανομὴ γλυκυσμμάτων καὶ εὐλογιῶν.*

4.- «*Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν...*».

✠

**Τῷ δὲ Θεῷ ἡμῶν
δόξα, προσκύνησις
καὶ εὐχαριστία!**